

Om wilddjurens härjande i Finland

och

Den förjande modrens klagan

öfver sitt barns öde,

besjungna i bedröfwelsen

af

F. A. Kafelius.

Fri öfversättning från finskan af L-n.

Pris 15 penni.

Helsingfors,

Helsingfors tryckeri-bolags tryckeri, 1881.

På utgifwarens förlag.

Om vilddjurens härjande i Finland

Den följande inberättelsen

skädes till barnas öga

afskrifvades i angiffligt

år

1881

Den följande inberättelsen

skädes till barnas öga

1881

afskrifvades i angiffligt

Den följande inberättelsen
skädes till barnas öga
afskrifvades i angiffligt
år

Den följande inberättelsen
skädes till barnas öga
afskrifvades i angiffligt
år

Sjunges som: No 16 i G. S. Psalmboken.

1. Ej vill jag stamma upp en sång
Om lust och glädje denna gång,
Ty jag en sorglig skildring hört,
Som har mig djupt till tårar rört.

2. Åt vilddjur härja utan blygd
Bland späda barn uti vår bygd
De skrämma hemmets glädje bort
Och störa lugnet innan fort.

3. Nu åter här ett offer se
För wargarnes förstörelse —
En moders fröjd och framtids hopp
En Finlands son har offerats opp.

4. Der står invid den gröna hall
Ett torp i Nousiais kapell,
Wid insjöns strand i lagn och ro
Ett fattigt folk har här sitt bo.

5. Men lugnet hotadt, pröfningen,
Ej wäntad, är dock nära re'n.
Och än i allas minne står
En fredagsafton, hemsk och swär.

6. När morgonsolens milda glöd
Dem wäckte och till arbet' bjöd,
De trodde wist sin mödas lön
Bli astonlugu och stilla bön.

7. Men stor blef deras ängslan, när
Om qwällen ensam modren kär
Från byn ses komma på sin strät
Och ej af gossen följes åt.

8. „Swär är min lilla älskling, säg?“ —
„Han kom till mötes på din wäg
Och har ännu ej återwänt.“
„Du store Gud! hwad har wäl hänt?“

9. De springa nu i hastigt lopp
Med ängslan ömsom och med hopp,
De ropa högt hans namn — men då
Hörs Eko swara blott derpå.

10. Men trötta, gråtande, med hast
Dock barnen leta utan rast —
På wägen och i skogens snår
Ej af den lille finns ett spår.

11. Ett stycke framåt re'n delgätt?
Tills när de sist ett ställe nått
Der ödemarkens åbo wild
Och raggig står — en fasant bild.

12. Här herrskar han, den grymme bof,
Och luxar ständigt efter rof,
Till lästedyck han dricker blod
Att lifwa upp det wilda mod.

13. Af grämlse och ängest stor
Står hjertat stilla — arma mor!
Hon ser hur ulfwens gap än är
Helt blodigt efter dådet här.

14. Ej finnes sorg mer ryflig spord,
För modrens smärta finns ej ord,
Ej jord, ej himmel, ega rum
För hennes blick af tårar skum.

15. Dock — hwem kan rätt en skildring ge?
Af sådan djup bedröfwelse;
Hwem känner smärtan af den lott?
Den börda, som de arma fått?

16. Så tysta, bleka, darrande,
Ett fasant skådespel de se —
„Se hufwudet är endast qwar
Af den som förr så älskad war.“

17. Nu ökas qwalet mer och mer
 Och himlen tröst och ro ej ger
 Ut arma moders hjertat — är
 Så helt jag öfvergifwen här?

18. Förr bar det lilla anletet
 Af Gudaboren ädelhet
 En prägel, som till himlen hört,
 Men är nu blodadt och förstördt.

19. Åck! fordom kom han, varm i hog,
 När han sin moder komma såg
 Och med sitt smek och joller då
 Han lönte ömt des mödovs sår.

20. Hon sjungit wid hans waggä gladt
 Och wakat troget mången natt
 Och nu af wilddjur tagen bort,
 Är hennes fröjd så alltför kort.

21. Föreningsbandet, som så fast
 War knutet mellan dem, med hast
 Blef löst i wildt förstörelse
 Och blef för modren gråt och we.

22. Så ulfwen modrens gåfwa tog
 Till spis, och till sitt hemwist drog
 En fattig moders högsta tröst
 Som hon beskyddat wid sitt bröst.

23. Hon bedt för honom warmt och ömt,
 Om glada framtidsdagar drömt,
 Men lyckad glädje, fly sin kos
 Så hastigt att det knäppt kan tros.

24. Ingen hörde på, då han
 Sin hjälp och räddning ropte an
 Och ingen sauns, som mild och still
 Det brustna ögat tryckte till.

25. Ej skall han nånsin hwila få
 I helgad graf med blommor på
 Der ändtligt hon wid dagens slutt
 Sin bittra sorg fått gråta ut.

26. Wid tanken härpå brister hon
 I gråt igen, en smärtans ton
 Sig tränger fram ur hennes bröst,
 En klagan höjer hennes röst.

27. Men fatten mod, o mor och far,
 Och ljuslig tröst den käre har
 Sett genom dödens timma tung
 Och hunnit himlen re'n som ung.

28. Ej känner han i Fadrens gård,
 En engel sjelf i englars wård,
 Af timlig sorg och nöd och brist,
 Men fröjd förutan ända wist.

29. Och sikt till Er, o! Finlands män!
 En maning vill jag ställa än:
 Det är er kraft, som måste bli
 Ett värn mot wäld och tyranni.

30. Upp, jägarstara! skynda fort
 På wilddjurs jagt, från ort till ort,
 Med hastigt mod och jägarsång,
 Och lycka följe på er gång.

31. Sen återvänd med seger stön,
 Den högsta ära blir er lön,
 Och bästa segerpriset, är
 Det tack er warma hjertan bär.

Upp, jägarstara! skynda fort
 På wilddjurs jagt, från ort till ort,
 Med hastigt mod och jägarsång,
 Och lycka följe på er gång.

Sen återvänd med seger stön,
 Den högsta ära blir er lön,
 Och bästa segerpriset, är
 Det tack er warma hjertan bär.

Upp, jägarstara! skynda fort
 På wilddjurs jagt, från ort till ort,
 Med hastigt mod och jägarsång,
 Och lycka följe på er gång.